

Verkeerde wind..... (Han Hartog)

Een paar dagen per jaar draait onze tijdloze passaat. Als de passaat draait, draait heel Curacao. De deuren van de huizen kleppen omdat alleen de sloten op het Noord-Oosten goed zijn. Het onhandige mechaniek, waarmee we dag in dag uit proberen de horren te sluiten, werkt niet meer. De getrapte blokjes, die wij hebben om bij gebrek aan beter, onder de houten shutters te zetten, passen niet—alleen naar het Noord-Oosten gaat het.

De vlaggen raken verward in de telefoonlijnen. De huizen die onder de wind gebouwd zijn, krijgen nu de mistige lucht van de raffinaderij- en op Marchena is het feest. Bedden moeten verplaatst worden, omdat alles op de Noord-Oost passaat is berekend en de gedraaide nu wind juist op je bed slaat. Een hopeloos geval is het met de lessenaars, die zo goed en zo kwaad zo geplaatst zijn, dat je zo min mogelijk last hebt van de passaat—nu blaast de zwoele wind de papieren er juist af.

Het hele eiland is in de war. De St Annabaai is een drabbig watervlak en kan haar vuil niet kwijt. De draaiende wind waait het afval uit de haven en is bij de zee gekomen, dan blaast de nimmer draaiende wind het weer terug. Kratten, sinaasappelen, latten en onherkenbare zaken drijven er rond. Of beter: het lijkt alsof ze vastzitten in de olieachtige vlakke die zelf met brede strepen als een mantel over het watervlak ligt.

Want als de wind draait op Curacao, wordt het warm, heel warm. Zegeningen worden gesproken aan het adres van de passaat, die anders vervloekt wordt. Het 'hosanna' en het 'kruisigt' wisselen zelfs hier elkaar af. Wat snakken wij, vermoeide natte-hemdendragers naar de passaat, die "nerveus" maakt, die onze haren verwart en papieren wegblaast, die het zweet onzes aanschijns doet drogen, de luchten van onze welgekozen woning zuivert. Nu zuchten wij, wanneer van de weeromstuit onze magen en ingewanden van streek raken, de rode hond ons prikt en kietelt tegelijk. Alles is in de war, als de winden niet meer waaien om de rotsen van het eiland. Dan komen de muskieten—altijd als het muskietennet stuk is, wat ook niet zo erg is, want er zitten toch altijd een paar onder ook.

Daar komen de torren, vliegen, insecten en wat er aan tropische weelde maar leven en dieren wil. Stekende zandvliegjes pijnigen ons lijf, dat kostbaar goed van onze strelende zorgen. Wij hebben een plaag van vliegende mieren gehad, beesten die overal neerstrijken met euvele moed. Bij zwermen dalen ze op de tafel, op ons brood, kleven ze in de boter, laten de vleugels achter als een jas die afgeworpen wordt om de warmte. In je ogen dalen ze en het vocht dat de natte weerglans in je nog schone ogen roept, wordt een bad voor de mieren. Op je moe bezwete handen en nek en overal waar ze dalen zitten ze vast. De wind is gedraaid op Curacao en al ons doen en laten is verstoord. De natuur zendt regen buiten de regentijd over huizen waarvan de daken altijd lek zijn. En almaar slaan we met onze handen naar de miriaden die ons kwellen uit de lucht. De zoemende muggen gieren ons om de oren en bijten in het korte moment dat je jezelf aan het uitkleden bent.

De wind is gedraaid op Curacao. Maar straks komt hij weer, onze eigen passaat. Dan gaan de muggen, dan gaat het vuil, dan wapperen de vlaggen weer en dan slapen wij. Dan waaien de winden weer om de rotsen, op dushi Korsou.